

mirar! Com pot ser que la gent embruti l'espai més valuós i més sà que tenim? Per què la natura és sempre qui rep les conseqüències de l'obra humana? Quan arribem a la Roca de les Orenetes la decepció és assegurada. No sé pas a qui se li ha ocorregut fer malbé el nostre patrimoni. A quin grup de desastres ignorants se'ls ha passat pel cap pintar tota la roca amb guixots de noms fets amb pintura i "spray"? I per si no fos prou grossa la destrossa quan pugem a la roca per veure el molí d'oli ens trobem que hi han rascat un cor ben gros amb inicials a dins. Per

què no ensenyem a respectar, valorar i estimar la nostra història i la nostra cultura? Per què hi ha gent que en comptes d'ignorar-la es dediquen a destruir els monuments dels nostres avantpassats prehistòrics? Sé que justament aquest tipus de persones passen del tema, però sí m'agradaria que quan maduressin s'adonessin de tot el mal que han fet.

Ja no sé què pensar; no sé què és millor: potser arreglar la Ruta Prehistòrica? Traçar la ruta, documentar-la i intentar conservar-la? Així sembla que li curàriem les aspres

ferides que ha rebut fins ara. O millor deixar-la de banda, no donar-la a conèixer gens i deixar-la en mans de generacions posteriors confiant que seran més conscients del que tenen entre mans. Quina solució més còmoda!

Acabem l'excursió visitant la Roca Foradada i la Galeria Coberta. Arribem a la Urbanització la Pineda on l'acabem. La travessa és formidable, però hi ha molta feina a fer i cadascú ha de posar-hi el seu granet de sorra, sinó ens acabarem preguntant: "això és la Ruta Prehistòrica?"

Espais de vida

D. Rosell

Com tots sabem directament o indirectament, l'Alzheimer és una malaltia degenerativa de les cèl·lules cerebrals d'origen desconegut per a la qual no hi ha fins ara mediació ni solució quirúrgica. Afecta a la memòria, el sentit de l'orientació, la mobilitat i el llenguatge, i provoca a la llarga la incapacitat total de les persones que la pateixen. En els darrers anys, a causa del progressiu envelliment de la població, l'Alzheimer s'ha convertit en un problema de grans proporcions. A Catalunya, per exemple, es calcula que hi ha uns 40.000 malalts.

L'impacte de l'Alzheimer en la societat és enorme. Sotmet als familiars a un gran desgast físic i psicològic i constitueix un compromís pels sistemes de salut comunitaris. Obliga a cercar noves maneres d'atenció més flexibles que combinin les actuacions diagnòstiques i terapèutiques amb una tasca de suport social i familiar.

La Fundació "la Caixa" impulsa projectes pilot fora de l'àmbit d'acció de les administracions públiques que puguin servir com a banc de proves per iniciatives futures de caràcter global. Una de les seves actuacions la duu a terme en el terreny de les malalties d'origen neurogeneratiu i, sobretot, en relació amb la malaltia d'Alzheimer.

Un d'aquests projectes es va desenvolupar el passat estiu, a la Fundació Residència Santa Susanna de Caldes de Montbui. Ha permès que els que tenen cura d'aquests malalts en l'àmbit familiar seguissin un programa complet de formació i, alhora, que els mateixos afectats per la mateixa malaltia duguessin a terme

teràpies individualitzades.

A les tres estades van ser convidats tres fotògrafs perquè fossin testimonis d'aquesta experiència amb la seva màquina de fer fotografies: Ricky Dávila, Txema Salvans i José Ignacio Lobo. Més enllà del simple anecdotari de conductes i situacions, va sorgir del recull de les millors fotografies una exposició que amb el nom "espais de vida" va ser presentada el passat febrer al Centre Cultural de "la Caixa" de Granollers.

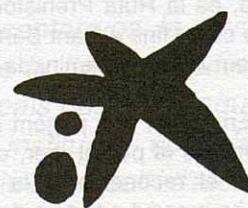
Va ser una exposició que impactava. El fotògraf va voler recollir i transmetre amb la imatge totes les emocions, gestos, expressions, sentiments, estats d'ànim que poden fer i sentir aquest tipus de malalts.

Són uns professionals de primera, ja que mitjançant la llum i substàncies químiques, obtenen imatges òptiques que reflecteixen tota la dolçor, alegria, solitud, irritabilitat, buidor, vergonya... d'un col·lectiu de persones.

Les imatges d'aquesta exposició ens van proporcionar una ocasió irreplicable per transformar la nostra mirada sobre la malaltia, per fugir de sentimentalismes fàcils i compaginar la tendresa amb el respecte i comprensió.

A l'estada a Caldes de Montbui, hi va assistir una roquerola, la senyora Antònia. El testimoni de la seva filla Carme, ho expressa així: "com a filla vull deixar constància del privilegi que vaig tenir al participar en una d'aquestes estades acompanyant a la mare (malalta d'Alzheimer) i de les vivències obtingudes convivint amb aquests malalts, envoltada d'excel·lents professionals (psiquiatres, psicòlegs, cuidadors,

animadors...) vaig aprendre a entendre la malaltia enfocant-la des d'una altra perspectiva, a desdramatitzar-la, a posar-hi solucions pràctiques, a vegades penoses però eficaces, perquè si ells depenen de la persona que els cura, els cuidadors també anem adquirint dependència d'ells, per això és recomanable que no ens tanquem en la nostra tasca. Penso també que l'actuació dels fotògrafs va ser un testimoni clau, doncs, ells a través de les seves màquines de fotografier, amb una sensibilitat elogiabile, van captar i transmetre totes les emocions viscudes. Jo vaig aprendre a captar en els seus gestos, les seves mirades, tot el món de sentiments que desprenen, mirades tan plenes de tendresa, tan necessitades d'afecte, tan alegres però a la vegada tan buides, tan llunyanes dins el seu món tan desconegut; vaig aprendre a -esperar el demà-."

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

C./ València, 11
LATORRETA
C./ Anselm Clavé, 44
LA ROCA